

Διοργανωτής/Organiser

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
UNIVERSITY OF CYPRUS

Χορηγός/Sponsor

Χορηγός Επικοινωνίας
Media Sponsor

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Δευτέρα – Παρασκευή 9.30 – 13.30
Τηλ. 22894531-2 | Email: culture@ucy.ac.cy

INFORMATION

Monday – Friday 9.30 – 13.30
Tel. 22894531-2 | Email: culture@ucy.ac.cy

2011

ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ
SEPTEMBER

ΟΚΤΩΒΡΗΣ
OCTOBER

ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ ΟΔΟΥ ΑΞΙΟΘΕΑΣ
AXIOTHEA'S MANSION

Ο τόπος μας δεν έχει ποτάμια. Μεγάλα ποτάμια, επηρμένα, να κυλούν ήσυχα μες στη ρουτίνα της ήρεμης αυτάρκειας. Έχει κρυφούς όμως κι ανήσυχους χειμάρρους. Ποτάμια ξεροπόταμα που κάποτε φουσκώνουν κι αγριεύουν, κάποτε κοιμούνται άνυδρα και αποκαμωμένα. Γι' αυτό ο κάθε ποταμός, μα και ο κάθε ξεροπόταμος όταν κατέβει, ποτέ δεν είναι ο ίδιος. Ίδια κοίτη, ίδιος προορισμός, ίδια διαδρομή, μα άλλη ορμή, άλλος ήχος, άλλη περιπέτεια.

Το ξέρουν αυτό καλά όσοι δουλεύουνε της τέχνης όχι ως άσκηση, μα ως ασκητική. Πως είναι αδύνατο να μπεις στο ίδιο ποτάμι δεύτερη φορά. Γιατί, ποτάμι, φουσκωμένο ή ξερό, είναι αυτό που πάντα ρέει κι αυτό που κάθε φορά σε δέχεται είναι ένα άλλο ποτάμι, με νέα νερά που άλλοτε είναι δροσερά και κρύα, άλλοτε πολλά και άγρια, κάποτε λίγα ή και καθόλου. Γιατί, και το ξερό ποτάμι πάντα ρέει... Μπορεί το νερό να έχει φύγει μα η αίσθηση της ροής είναι πάντα εκεί. Κι αν περπατήσεις μες στην άδεια κοίτη όχι ως ανίδεος περιηγητής μα ως αλαφροϊσκιωτος έχεις την αίσθηση πως κάποιος σε ακολουθεί, κάποτε σε κυνηγά, ακούς μέσα στη σκέψη σου τον ήχο του νερού που ήταν ή που θα έρθει. Ένα ποτάμι είναι πάντα ζωντανό, ακόμη κι αν του έχουν εξαντλήσει τις πηγές, του έχουν κλέψει τις δυνάμεις.

Κάπως έτσι σκέφτομαι την Αξιοθέα. Σαν ένα μυθικό ποτάμι δίπλα στη νεκρή ζώνη, που ρέει δίπλα στον ταπεινωμένο Πεδιαίο, αυτόν τον παλιό θεό. Που κάποτε διέσχιζε περήφανος κι ελεύθερος τον κάμπο της Μεσαορίας και τώρα παρηγοριέται ο μαύρος που μπορεί ακόμη ν' απολήγει μέσα στον κόρφο της Αμμοχώστου. Έτσι την σκέφτομαι. Σαν ένα ποτάμι που κοιμάται τον χειμώνα κι όταν έρχονται οι μήνες του καλοκαιριού και του φθινοπώρου ξυπνά κι ανθίζει φέρνοντας πουλιά και χρώματα και μυρωδιές. Κάθε χρόνο τα ίδια και τα ίδια και όμως πάντα τόσο διαφορετικά. Χώρος που παραμένει πεισματικά ο ίδιος κι

ένα φεστιβάλ που επιμένει στην ίδια θεματική, στις ίδιες επιλογές, συχνά στα ίδια έργα ή και στα ίδια σχήματα, τα οποία όμως ποτέ δεν είναι τα ίδια. Και αυτό είναι το σημαντικό. Το ίδιο που γίνεται αλλιώς ωραίο αν ο δημιουργός κατορθώνει να είναι ζωντανός και αλλιότιπος μέσα στον ίδιο τρόπο που τον ανακαλύπτει κάθε φορά μ' εκείνο το δέος του πρωτόγνωρου.

Κάπως έτσι σκέφτομαι και έτσι θα ήθελα να είναι πάντα το Φεστιβάλ της Αξιοθέας. Ένας χώρος ζωτικός που κάνει τα ίδια πράγματα, σκάβει στον ίδιο λάκκο, αναζητά τα ίδια κοιτάσματα, κι όμως, είναι κάθε φορά νέος και διαφορετικός, κομίζοντας καινούριο ρίγος. Αυτό το ρίγος που μπορεί να φέρει ο συνειδητός δημιουργός, αυτός που έχει περιχαρακωθεί μέσα στους νόμους και την ηθική της τέχνης του, αυτός που έχοντας αποδεκτεί τους όρους της καλλιτεχνικής του μοναξιάς, εμβαθύνει συνεχώς στην ίδια περιοχή, συνδυάζοντας τις πιο φίνες λεπτομέρειες της τέχνης του με το καινούριο άγγιγμα του χρόνου —αυτή η απίστευτη έννοια της ωρίμανσης με «ταχύτητα ηλικίας» όπως το είπε ο Νάσος Θεοφίλου που τώρα μας κοιτά από την αντίπερα όχθη.

Αυτό είναι το ενδιαφέρον αυτού του φεστιβάλ. Ότι επιμένει γύρω από τις ίδιες αναζητήσεις και όμως, αντί να το βαριούνται, ολοένα πληθαίνουν αυτοί που το αναζητούν είτε ως καλλιτέχνες είτε ως κοινό. Είναι αυτή η εμβάθυνση στην ίδια ποιητική περιοχή. Με τις ίδιες δυνάμεις. Αυτών που βρίσκονται στις παρυφές. Αυτών που έχουν την πίστη ότι μπορούν, τηρώντας τους βασικούς χαρακτήρες της τέχνης τους, να προχωρούν σε γενναίες αποκλίσεις απ' το γνωστό και το παραδομένο.

Γ' αυτό κάθε χρονιά, μπαίνουντας ξανά μες στο ποτάμι της Αξιοθέας, υπάρχει αυτή η παράξενη αίσθηση ότι μπαίνεις στην ίδια κοίτη, στον ίδιο χώρο, όλα σου φαίνονται γνωστά και οικεία, κι όμως κάθε φορά κάτι το διαφορετικό συμβαίνει. Είναι η δυνατότητα των γνήσιων δημιουργών να νιώθουν μια τεράστια ευρυχωρία μέσα στο πιο αυστηρό

καλούπι. Να έχουν τη δυνατότητα της πιο απειθαρχης, της πιο άναρχης εκτέλεσης μέσα στα όρια που επιβάλλει η αυστηρή φόρμα και οι κανόνες μιας υψηλής τεχνικής. Γιατί μόνο οι άμουσοι και απαίδευτοι νομίζουν ότι το νέο είναι απλώς το γύρισμα της πλάτης στο παλιό. Ότι το παρόν και το μέλλον δεν έχει ανάγκη το παρελθόν. Κι όμως το παρελθόν είναι το μόνο που υπάρχει. Το παρόν διαλύεται κάθε στιγμή, κάθε δέκατο του δευτερολέπτου γίνεται παρελθόν. Το μέλλον είναι ασώματο και άυλο. Το παρελθόν έχει υλική υπόσταση, γιατί είναι χώρος και χρόνος βιωμένος. Επενδυμένος με αισθήματα, χαρές και λύπες, ηδονή και στέρηση.

Το παρόν είναι η μηχανή που αλέθει αθέατη αυτό που μας αναλογίζει και το ρίχνει στο στόμα του δράκου. Το μέλλον, αυτή η ψευδαίσθηση. Και μόνο το παρελθόν είναι αυτό που μας στηρίζει. Που μας δίνει τη μνήμη. Την ανάμνηση. Τη νοσταλγία. Το αίσθημα του νόστου. Τη δύναμη της περιπλάνησης και της επιστροφής.

Σκέφτομαι λοιπόν αυτές τις μέρες τους ποταμούς-θεούς με τις νεράιδες και τους αλλοπαρμένους. Σκέφτομαι τις ποταμοδιαβάσεις (σε μίαν ποταμοθκιάβασιν μίαν λυερίην εσσιάστηκα...). Αυτές τις μέρες που η Αξιοθέα ετοιμάζεται για το 14ο πολιτιστικό της φεστιβάλ, σκέφτομαι πολύ την εμπειρία του ποταμού, που όλο ρέει στην ίδια κοίτη και ποτέ δεν είναι ο ίδιος... Σκέφτομαι και καλωσορίζω όλα τα σχήματα (μουσικά και θεατρικά) που ετοιμάζονται να «κατεβούν» στην κοίτη της Αξιοθέας στο ιστορικό κέντρο της Λευκωσίας κομίζοντας ήχους και φωνές και μουσικές και ποίηση και λόγο. Καλωσορίζω, τέλος, το κοινό της Αξιοθέας. Το συμπαθητικό κοινό μας για το οποίο η Αξιοθέα, ως φυσική θεότητα, ανασταίνεται κάθε Μάιο και ντύνεται τα γιορτινά της. Και στο οποίο η Αξιοθέα νιώθει ότι ανήκει.

Μιχάλης Πιερής
5 Μαΐου 2011

You can never enter the same river twice

HERACLITUS

Our land has no rivers. Large and abundant rivers to flow quietly in the complacency of everyday routine. It has, however, restless streams. Streams that swell and boil at times or sleep dry and depleted. Thus, every river, every stream is never the same when it descends. The same bed, the same route, the same destination but a different gush, a different sound, a different experience.

Those who serve Art self-denyingly rather than self-servingly know this well. One can never enter the same river twice. Because the river, either swelling or dry, never stops its flow and each time around, you step into a different river, with new waters that are cool and refreshing, or abundant and gushing, or scarce, or none. For rivers flow even when dry... Water may no longer be there but the feeling of the flow remains. And if you walk along the empty riverbed, not as an unmindful trekker but as a visionary, you would get the feeling that someone is following you, even chasing you at times; you would hear in your mind the sound of the water that was there or will come. A river remains forever alive, even when its springs have been depleted, even when its might has been taken away.

This is how I perceive Axiothea. As a mythical river by the dead zone, a live river that flows next to the mortified Pediaeus, that ancient god who once traversed the plain of Mesaoria proud and free, and now finds consolation in being still able to come to Famagusta's embrace. That is my vision of Axiothea. A river that sleeps in winter but when summer and autumn descend, comes to life and purls again, inviting birds, colours and scents. The same each year and yet so different every time around. A place that remains stubbornly the

same and a festival that persists in the same thematic focus, the same selection, often the same performances or performers. And yet they are never the same. And this is the essence. That “same” which becomes differently beautiful when the artist manages to keep a fresh outlook and to revisit the same creative paths again and again with the awe of first discovery.

This is how I perceive Axiothea’s Festival and this is how I would like it to be. A living and breathing organism that does the same things, quarries the same pit, traces the same lode, and yet! remains innovative and different each time around, bringing a new thrill. The thrill that only a conscientious artist could generate, one who has shielded himself in the laws and ethics of his art, one who, having accepted the terms of his creative solitude, probes deeper and deeper into the same field, combining the finest details of his art with the new touch of time – that amazing notion of maturity that comes with “the speed of age”, as Nasos Theophylou put it who now watches us from the other bank.

This is what makes the Festival interesting. The fact that it perseveres in the same creative pursuits and yet, rather than shying away from it, those who seek it either as artists or as audience, tend to multiply. This is the outcome of persisting in the same cultural locus. With the same forces. Of those who stay off the mainstream. Those who trust that they can afford to remain faithful to their art and still move away from the conventional.

That is why, every year when you enter the Axiothea river, you get the strange feeling that you are entering the same riverbed, the same place; everything seems familiar and recognisable, and yet each time something different happens. It is the ability of genuine artists to feel free and comfortable within the narrowest of limits.

To dare the most unrestrained, the most radical interpretation without transcending the strict boundaries of artistic form and the rules of high craftsmanship. For only the artless and ignorant may think that new is just a negation of the old. That the present and the future have no need of the past. And yet the past is all that exists. The present disappears every instant, every tenth of a second it turns into past. The future is vague and ethereal. Only the past has material substance because it is a lived-in space and time. Clad with feelings, joys and sorrows, pleasures and deprivation.

The present is the machine that grinds stealthily what was destined to us and throws it into the dragon’s jaws. The future, what an illusion. And it is only the past that gives us a solid ground to stand on. It gives us memory. Recollection. Nostalgia. The feeling of *nostos*. The power to wander and to return.

I have been thinking these days about the river gods. About the neraids and the men enchanted at the fords. These days when Axiothea is getting ready for its 14th cultural festival, I have been thinking a lot about the blessing of being like a river, forever flowing, never the same... And with these thoughts, I welcome all the artists (musicians and actors) who are about to “walk” Axiothea’s riverbed, here at the historical centre of Nicosia, to fill it with their sounds, voices, music, poetry, and spoken word. Last but not least, I welcome Axiothea’s audience. Our lovable audience for which Axiothea, like a natural goddess, comes to life again each May and puts on its festive attire. And to which Axiothea feels that it belongs.

Michalis Pieris
5 May 2011

Ερωτόκριτος του Βιτσέντζου Κορνάρου

Θεατρικό Εργαστήρι Πανεπιστημίου Κύπρου

Τρίτη, 6 Σεπτεμβρίου, 20:30

ΘΕΑΤΡΟ

Διασκευή, σκηνοθεσία:

Μιχάλης Πιερής

Μουσική:

Αντώνης Ξυλούρης-Ψαραντώνης

Χορικά, τραγούδια:

Χρήστος Πήττας

Διδασκαλία τραγουδιών:

Νικόλας Παπαγεωργίου

Σκηνικός διάκοσμος,

φροντιστήριο: Χρίστος Λυσιώτης

Κοστούμια: Μαρίνα Κλεάνθους,

Χρίστος Λυσιώτης

Φωτισμοί: Καρολίνα Σπύρου

Διεύθυνση παραγωγής, βοηθός

σκηνοθέτη: Σταματία Λαουμτζή

ΘΕΑΤΡΟ

Μια από τις πλέον επιτυχημένες θεατρικές παραγωγές του Θ.Ε.Π.Α.Κ., η οποία γνώρισε ενθουσιώδη κριτική υποδοχή και αναγνωρίστηκε ως σημείο αναφοράς για τη θεατρική πρόσληψη του «Ερωτόκριτου», καθώς φωτίζει το κορυφαίο αυτό λογοτεχνικό έργο της Κρητικής Αναγέννησης μ' έναν διαφορετικό τρόπο απ' ό,τι οι προηγούμενες ανάλογες προσπάθειες. Η παράσταση παίχτηκε πάνω από 50 φορές στην Κύπρο, την Ελλάδα, τη Γερμανία, τη Γαλλία, την Αγγλία, την Ολλανδία,

αλλά και στην Ιταλία, όπου παρουσιάστηκε εν μέρει στα ιταλικά ως ένα είδος αντιδώρου προς την ιταλική λογοτεχνική παράδοση, η οποία συνέβαλε στη θαυμαστή και σημαντική για τη μετέπειτα πορεία της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας άνθηση των Γραμμάτων στη βενετοκρατούμενη Κρήτη.

Είναι η καλύτερη παράσταση «Ερωτόκριτου» από όλες όσες έχω δει στη ζωή μου, με σωστή ισορροπία του συμβολικού και του ρεαλιστικού στοιχείου, απλά σκηνικά και στολές (που αφήνουν να επικρατεί ο λόγος), σωστή ηθοποιία και εκφορά των στίχων (η αχίλλειος πτέρνα των παραστάσεων Κρητικής λογοτεχνίας από άλλους), σωστή αξιοποίηση του θεατρικού στοιχείου, ωραία

ευρήματα όπως η εισαγωγή χορού και η κίνησή του με συμμετοχή στη δράση, καλή και συγκινητική μουσική στις κατάλληλες στιγμές. Μου άρεσε ακόμη και ο κυπριακός τόνος κάπου-κάπου (στο είντα).

Στυλιανός Αλεξίου, Ομότιμος καθηγητής
Πανεπιστημίου Κρήτης, Ηράκλειο, 28 Αυγούστου 2005

Είναι αληθινή παιδαγωγική προσφορά η εκάστοτε εμπλοκή των φοιτητών του Πανεπιστημίου Κύπρου στα κλασικά κείμενα. Μετά το «Χρονικόν» του Μαχαιρά, ο ποιητής, μελετητής και πανεπιστημιακός δάσκαλος Μιχάλης Πιερής έφερε στην Αθήνα μια παραγωγή «Ερωτόκριτου». Η παιδείση των νέων αλλά και μια νέα δική του πρόταση ως προς τη διασκευή του προδρομικού αλλά και τεράστιου τούτου έργου ήσαν τα προτάγματα του εγχειρήματος. Διασκευή-πρόκληση, που κάλλιστα μπορεί να απευθυνθεί μελλοντικά και σε επαγγελματικούς θιάσους, συμπτύσσει το επικό υλικό εις τρόπον ώστε να δημιουργηθεί μια ανανεωμένη φόρμα που να ακουμπάει περισσότερο στο ερωτικολυρικό στοιχείο και συμπληρωματικά μόνο στο σκηνικά δύστροπο και νατουραλιστικό πολεμικό. [...] Η παράσταση οργανώθηκε περίπου ως επική όπερα, όπου το ύφος και η γλώσσα του Κορνάρου έδεσαν αρμονικά με οικεία τους στοιχεία. Με χωρισμένους σε τρεις τους ρόλους της Αρετούσας και σε δύο του Ερωτόκριτου, η παράσταση διέθετε δραματική κινητικότητα και ρυθμολογική πυκνότητα.

Γιάννης Βαρβέρης, εφ. «Η Καθημερινή»,
6 Νοεμβρίου 2005

Erotocritos by Vincenzo Cornaro

University of Cyprus Theatrical Workshop

Tuesday, 6 September, 20:30

THEATRE

Adaptation, stage direction:
Michalis Pieris

Original score: Antonis
Xylouris-Psarantonis

Choral parts and songs:
Christos Pittas

Song instruction:
Nikolas Papageorgiou

Set and props: Christos Lysiotis

Costumes: Marina Kleanthous,
Christos Lysiotis

Lighting: Carolina Spyrou

Production manager, assistant
director: Stamatia Laoumtzi

THEATRE

as a standard-setting event for the onstage interpretation of “Erotocritos” as it sheds a new light on this masterpiece of Cretan Renaissance that differs from the approach followed in other similar attempts. The performance has been presented more than 50 times in Cyprus, Greece, Germany, France, the United Kingdom, the Netherlands, as well as in Italy where it was performed partly in Italian as a reward of sorts to Western European literary tradition that incited the remarkable literary efflorescence in sixteenth- and seventeenth-century Crete, which proved essential for the future development of Modern Greek literature.

One of the most successful theatrical productions of THEPAK, which received high critical acclaim and has been recognised

This is the best performance of “Erotocritos” I have ever seen, with the right balance between symbolic and realistic elements, with simple set and costumes (that give precedence to the spoken word), with truthful acting and accurate articulation of the verses (the Achilles’ heel of other performances of Cretan literary works), with proper use of theatrical devices, with nice innovations such as the introduction of choreography and movement that underpin the action, with good and touching music played at the right time. I liked even the Cypriot accent that could be felt from time to time.

Stylianos Alexiou, Professor Emeritus,
University of Crete, Heraklion, 28 August 2005

Each attempt by the Cyprus University students to bring to stage classical literary works constitutes a genuine contribution to pedagogy. After Leontios Machairas' "Chronicle", the poet, researcher and university professor Michalis Pieris came to Athens with a production of "Erotocritos". The edification of the young, but also the innovative onstage adaptation of this ground-breaking and voluminous classical work, provided the main aspiration for the whole enterprise. The challenging adaptation, which could certainly be staged by professional theatre companies in the future, compresses the epic elements of the original in such a way that a new form emerges, based primarily on the erotic and lyrical aspects and merely complemented by the otherwise theatrically demanding and naturalistic battle scenes. [...] The performance is structured more or less as an epic opera in which Cornaro's style and language function harmoniously in a familiar setting. The decision to assign the role of Aretousa to three actresses and that of Erotocritos to two actors added dramatic mobility and rhythmological consistency to the performance".

Yannis Varveris, "Kathimerini" Daily,
6 November 2005

Aroma Mediterraneo

Lamia Bedioui – Εύα Ψυλλάκη

Lamia Bedioui: τραγούδι

Εύα Ψυλλάκη: τραγούδι,
θεατρική ερμηνεία

Solis Barki: κρουστά

Γιώργος Βουρνάς: ούτι, κιθάρα

Λουκία Κωνσταντάτου: κανονάκι

Πάνος Λαμπρόπουλος: νένι,
φλογέρες

Η Τυνήσια τραγουδίστρια Lamia Bedioui και η ηθοποιός και ερμηνεύτρια από την Κρήτη Εύα Ψυλλάκη, συναντιούνται στη μουσική παράσταση «Aroma Mediterraneo», στην οποία το μεθυστικό άρωμα του μοναδικού τοπίου της Μεσογείου, ζωντανεύει μέσα από τους ήχους των παραδοσιακών τραγουδιών της, καθώς και από τις εικόνες που ξεπηδούν ανάγλυφα μέσα από τα σύντομα κείμενα που παρουσιάζονται σε δραματοποιημένη μορφή.

Η ιδιαίτερη συναισθηματική θερμοκρασία που χαρακτηρίζει ιδιосυγκρασιακά τους λαούς της Μεσογείου, σε όλες τους σχεδόν τις εκδηλώσεις ζωής, προβάλλεται μέσα από ένα ευρύ φάσμα αντιθέσεων: το διονυσιακό στοιχείο της χαράς, του γλεντιού και του έρωτα, συνυπάρχει με το στοιχείο της δραματικότητας, υφαίνοντας έτσι ένα μουσικό

Πέμπτη, 15 Σεπτεμβρίου, 20:30

σύνολο γεμάτο εναλλαγές σε ατμόσφαιρες, ηχοχρώματα και διαθέσεις, που παρασέρνουν τον θεατή στα μυστικά μονοπάτια της Μεσογείου.

Aroma Mediterraneo

Lamia Bedioui – Eva Psyllaki

Thursday, 15 September, 20:30

CONCERT

Lamia Bedioui: vocals

Eva Psyllaki: vocals, narration

Solis Barki: percussion

Yorgos Vournas: oud, guitar

Lucia Constantatou: kanun

Panos Lambropoulos: ney, flutes

Tunisian singer Lamia Bedioui and Cretan actress and performer Eva Psyllaki meet on stage to present the musical performance “Aroma Mediterraneo”, in which the intoxicating scent of the unique Mediterranean landscape comes to life in the sound and rhythm of its traditional songs, as well as in the vivid images that transpire out of the short narrative parts included in the performance.

The distinctive emotional charge, which characterises the nations of the Mediterranean in virtually all expressions of life emerges vibrantly through a broad range of contradictions: the Dionysian feelings of joy, pleasure and love blend together with a sense of sorrow and tragedy to produce a musical panorama of changing atmospheres, timbres and moods that lead the viewer to the secret passages of the Mediterranean.

CONCERT

Το Άσμα του Γιοφυριού

Θεατρικό Εργαστήρι Πανεπιστημίου Κύπρου

Σάββατο, 17 Σεπτεμβρίου, 20:30

ΘΕΑΤΡΟ

Διασκευή, σκηνοθεσία:
Μιχάλης Πιερής

Μουσική: Ευαγόρας Καραγιώργης

Σκηνικά, κουστούμια:
Χρίστος Λυσιώτης

Κατασκευή ενδυμάτων:
Μαρίνα Κλεάνθους

Κινησιολογία: Μιχάλης Πιερής

Επιμέλεια κίνησης:
Αριάννα Οικονόμου

Φωτισμοί: Γιώργος Κουκουμάς

Υπεύθυνη παραγωγής, βοηθός
σκηνοθέτη: Σταματία Λαουμτζή

δημοτικού τραγουδιού «Της Άρτας το Ποφύρι» από την Κύπρο, τον Πόντο, την Κρήτη και την Ηπειρωτική Ελλάδα. Κάτι παραπάνω από ένα απολαυστικό θεατρικό δρώμενο, η παράσταση αποτελεί γόνιμη εκπαιδευτική εμπειρία, αφού δίνει την ευκαιρία σε μαθητές, φοιτητές και εκπαιδευτικούς να έλθουν σε επαφή με κρίσιμους προβληματισμούς που προκύπτουν από τη μελέτη του δημοτικού τραγουδιού, όπως οι διάφορες παραλλαγές του ίδιου θέματος, καθώς και ζητήματα που άπτονται της ιστορικής, κοινωνικής και ιδεολογικής προοπτικής που διανοίγει η δημιουργική προσέγγιση των

ΘΕΑΤΡΟ

Μια δραματική διασκευή στηριγμένη στις πιο εκφραστικές παραλλαγές του γνωστού ελληνικού

δημοτικών μας τραγουδιών. Παράλληλα, παρέχεται στον θεατή η δυνατότητα να παρακολουθήσει μια νέοτροπη σκηνική ερμηνεία του δημοτικού μας τραγουδιού μέσα στα συμφραζόμενα, τις αναζητήσεις και τις συλλογικές απορίες της δικής μας εποχής.

Η μουσική της παράστασης εκτελείται ζωντανά από τους μουσικούς Ευαγόρα Καραγιώργη (λαούτο), Αντρέα Χριστοδούλου (βιολί), Γιώργο Γεωργίου (κλαρίνο) και Πιάννη Σούλο (νταούλι).

Η παράσταση του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. «Το Άσμα του Ποφουριού» είναι υφασμένη —ο ήχος του αργαλειού υποστηρίζει το βηματισμό της παράστασης, όπως οι χτύποι της καρδιάς το βηματισμό του ατόμου— με απέρριτη λιτότητα και ελεγειακό τόνο, με ζωγραφική εικονοποιία όπως τα ζωντανά ταμπλώ της εικαστικής, με το αγαπητικό εκείνο πνεύμα της ομάδας που παύει στην αλήθεια και την καθαρότητα της πρωτογενούς όρασης του κόσμου και της ενορατικής πρόσληψης και απόδοσής του σε μορφές Τέχνης. [...] Στα μάτια του θεατή καθώς κυλούσε η παράσταση με τα είκοσι αγόρια και κορίτσια του Πανεπιστημίου Κύπρου να την υπηρετούν με έλλογο διονυσιακό μένος, παρήλαυνε αυτούσιος ο σταυρωμένος κόσμος της Κύπρου, «ο κόσμος του Ομήρου» κατά τον ποιητή.

Ζήνων Ζαννέτος, εφ. «Κρητική Επιθεώρηση»
28 Αυγούστου 2004

Το τραγούδι και μαζί του ο χρόνος στην παράσταση δεν κινούνται σε ευθεία γραμμή, αλλά όπως στην αρχαία μυθική αντίληψη μοιάζουν με το ουράνιο στερέωμα όπου τα γεγονότα δεν διαδέχονται το ένα το άλλο, αλλά συνυπάρχουν όπως οι αστερισμοί. Το δεύτερο στοιχείο του προλόγου —ο ήχος του αργαλειού— εμβάζει το συμβολισμό της ύφανσης, από αρχαιοτάτων χρόνων στενά συνδεδεμένο με την ιδέα της μοίρας, λειτουργεί όμως και ως σκηνοθετική δήλωση για τον ρυθμό και την τεχνική που έχουν επιλεγεί για την παράσταση. Ο επίμονος ρυθμικός

ήχος και η παράλληλη αργή (στα όρια της ακινησίας) κίνηση του χορού λειτουργούν ως θάλαμος αποσυμπίεσης από τη ρηχή υπερκινητικότητα της σύγχρονης σκέψης και μετά απ' αυτό ευκολότερα βυθιζόμαστε στα βαθιά και σκοτεινά νερά του κειμένου. [...] Οι αρχαίες καταβολές των δημοτικών τραγουδιών επιτρέπουν στα κείμενά τους να λειτουργούν ως κανάλια επικοινωνίας με τα βάθη του συλλογικού υποσυνειδήτου, εκεί που τα υπόγεια νερά των εθνικών πολιτισμών ενώνονται σ' έναν πανανθρώπινο Ωκεανό αρχέτυπων. Ο Φόβος κατοικεί εκεί (θυμάστε τη γυναικία του Πρωτομάστορα που βρίσκει στην καμάρα του γιοφουριού το χέρι ή το στόμα του Δράκου) και ακόμη η ιδέα του παντοτινού χρέους που η ανθρωπότητα οφείλει στο αρχικό σκοτάδι από το οποίο βγήκε, ενός χρέους που ξοφλιέται με το αίμα των ανθρωποθυσιών. Η παραγωγή του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. μάς έφερε σε επαφή με πράγματα που αξίζουν.

Νόνα Μολέσκη, εφ. «Ο Φιλελεύθερος»
21 Ιουλίου 2003

The Ballad of the Bridge

University of Cyprus Theatrical Workshop

Saturday, 17 September, 20:30

THEATRE

Adaptation, stage direction:
Michalis Pieris

Music: Evagoras Karagiorgis

Set and props: Christos Lysiotis

Costumes: Marina Kleanthous

Choreography: Michalis Pieris

Kinesiology: Arianna Ikonou

Lighting: Yorgos Koukoumas

Production manager, assistant
director: Stamatia Laoumtzi

THEATRE

A stage adaptation of some of the most expressive versions of the famous Greek folk ballad “The Bridge at Arta” as preserved in Cyprus, Pontus, Crete, and Epirotic Greece. More than just a enjoyable theatrical event, the performance constitutes a truly productive educational experience, since it gives students and educators the opportunity to come across some essential issues in the research of verbal folklore, such as the different approaches to and interpretations of a given theme, as well as the historical and ideological perspectives that open up as a result of the creative approach to

demotic songs. At the same time, the performance offers an innovative stage interpretation of traditional folklore that takes into consideration the context, pursuits and collective dilemmas of modern times.

The music of the play is performed live on stage by the musicians Evagoras Karagiorgis (lute), Andreas Christodoulou (violin), Yorgos Georgiou (clarinet) and Yannis Soulos (drum).

THEPAK's performance "The Ballad of the Bridge" – in which the rhythmic sound of the loom sets the pace of the play as the heartbeat measures the stride of a human being – is woven in unembellished modesty and elegiac tone, in vivid imagery reminiscent of a living picture, in that lovable group spirit that brings us to the truth and the purity of the original vision of the world and its intuitive perception and interpretation into art. [...] As the twenty boys and girls from the University of Cyprus performed with Dionysian passion clad in words, before the eyes of the viewers paraded, clean and unadulterated, the crucified world of Cyprus, 'the world of Homer', as the poet put it.

Zenon Zannetos, "Cretan Review",
28 August 2004

Events and time in the performance do not evolve in a straight line, but like in the ancient perception of a myth, the plot opens up as a heavenly vault on which episodes rather than following one after the other, co-exist like constellations. The second element of the prologue – the sound of the loom – introduces the symbol of weaving, which has been associated with the notion of destiny from time immemorial, while serving also as a tool with which the director sets the pace and rhythm of the performance. The persistent sound of the loom combined with a slow choreography that, at times, verges on stillness, functions as a de-pressurisation chamber in which the audience is emancipated from the shallow hyper-mobility of contemporary thinking in order to plunge more easily into the deep and dark waters of the text. [...] The ancient hoard of verbal folklore enables folk ballads to act as channels of communication with the depths of collective subconsciousness where the subterranean streams of different national cultures merge into an ocean of universal prototypes. Phobos resides there (remember the wife of the Head Builder who kept seeing the hand or the jaws of the

Dragon in the arch of the bridge), but also the notion of the eternal debt, which mankind owes to the primal darkness it came from, a debt that is being repaid with human sacrifice. THEPAK's production brought us in touch with matters of value.

Nona Moleski, "Philelefteros" Daily,
21 July 2003

Το ποτάμι του χρόνου

Σταύρος Λάντσιας

Δευτέρα, 19 Σεπτεμβρίου, 20:30

Συμμετέχουν οι μουσικοί:

Γιώργος Καλούδης:
τσέλο, κρουστά, κρητική λύρα

Ανδρέας Πολυζωγόπουλος:
τρομπέτα, φλικόρνο

Φανταστείτε τον χρόνο σαν ένα ποτάμι που κυλάει και τις ζωές μας σαν μια βάρκα που πλέει μέσα του και ταξιδεύει προς τη θάλασσα, την αιωνιότητα. Στο ταξίδι αυτό δεν είμαστε μόνοι, οι ζωές μας συναντιούνται. Κοιτάμε πίσω και θυμόμαστε, κοιτάμε μπροστά κι ονειρευόμαστε. Παρελθόν και μέλλον, αναμνήσεις κι όνειρα, μας εμπνέουν και μας ωθούν στη δημιουργία. Μύθοι και θρύλοι, μουσικές και παραμύθια, που σημαίνουν κάτι για όλους μας και μας ενώνουν, είναι τα «αποτυπώματά» μας από το ταξίδι αυτό.

Η συναυλία παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στο Μόναχο, στις 25 Μαρτίου 2011, στο πλαίσιο των εκδηλώσεων «Κυπριακή Άνοιξη 2011».

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

The River of Time

Stavros Lantsias

Monday, 19 September, 20:30

CONCERT

Also featuring:

Yiorgos Kaloudis: cello,
percussion, Cretan lyra

Andreas Polyzogopoulos:
trumpet, flugelhorn

Imagine time as a river that never stops its flow, and our lives as a boat that sails along this river on its way to the sea, to eternity. We are not alone in this journey, our lives meet at some point. We look back and remember, we look forward and dream. Past and future, memories and dreams, inspire us and motivate our creativity. Myths and legends, music and fairytales that carry a meaning for each one of us and bring us together, are the footprints that we leave on this journey.

The concert was performed for the first time in Munich, on 25 March 2011, in the framework of the “Cyprus Spring 2011”.

CONCERT

Πιγάδ'

Καλλιτεχνικό συγκρότημα από τις ελληνικές κοινότητες της Ουκρανίας

Πέμπτη, 22 Σεπτεμβρίου, 20:30

Καλλιτεχνικό συγκρότημα «Πιγάδ'»

Κοσταντίν Τσεγκράκτσι

Ιβάν Παπαζόφ

Ανατόλι Πολτοράτσκι

Μικόλα Σαούλσκι

Φεντίρ Σβεργουόν

Βασίλ Παπαζόφ

Ιβάν Τσερκέζ

Σολίστρια: Ελένα Βόλκοβα

Εισαγωγική ομιλία:

Στέλιος Ελληνιάδης

ΣΥΝΑΓΩΓΑ

Στην περιοχή της Αζοφικής Θάλασσας, στο νότο της Ουκρανίας, με επίκεντρο την πόλη και το λιμάνι της Μαριούπολης, και σε ακτίνα 120 χιλιομέτρων, είναι αραδιασμένα τα λεγόμενα ελληνικά χωριά. Τα χωριά όπου οι Έλληνες μετανάστες από την Κριμαία, πρωτοεγκαταστάθηκαν το 1778, καλλιέργησαν τη γη, επιδόθηκαν στο εμπόριο, έχτισαν εκκλησίες και ανέπτυξαν τα γράμματα και τις τέχνες.

Σήμερα, όλες οι πολυπληθείς και δραστήριες κοινότητες των Ελλήνων διαθέτουν περίφημα καλλιτεχνικά συγκροτήματα που εμφανίζονται σε τοπικές και πανουκρανικές πολιτιστικές εκδηλώσεις. Ένα από

τα συγκροτήματα με τις περισσότερες διακρίσεις είναι το «Πιγάδ'», το οποίο προέρχεται από την περιοχή του Βολοντάρσκ και φέτος γιορτάζει τα εικοστά του γενέθλια. Το «Πιγάδ'» είναι ένα ανδρικό φωνητικό συγκρότημα, το οποίο πολύ συχνά εκπροσωπεί την Ομοσπονδία των Ελληνικών Συλλόγων της Ουκρανίας, στο δυναμικό της οποίας ανήκουν 103 κοινότητες, σε όλη τη χώρα.

Το ρεπερτόριο του συγκροτήματος είναι πολύ πλούσιο και περιλαμβάνει δημοφιλή τραγούδια από την Ουκρανία, τη Ρωσία και την Ελλάδα. Αλλά το πιο ενδιαφέρον στοιχείο είναι ότι περιλαμβάνει τραγούδια που προέρχονται από τη μεγάλη παράδοση των Ρωμιών της Αζοφικής Θάλασσας. Τραγούδια με στίχους στις ελληνικές διαλέκτους που μιλούν οι κάτοικοι στις πόλεις και τα χωριά της περιοχής.

Τραγούδια για τις περιπέτειες των Ρωμιών, τα ερωτικά δράματα και εν γένει την αγροτική ζωή στις αγανείς στέπες της Ουκρανίας. Κλασικά ρωσικά και ουκρανικά τραγούδια για τους Καζάκους, τους ήρωες και τους πολέμους. Επίσης, τραγούδια από την Ελλάδα στα νέα ελληνικά ή διασκευασμένα στα ρωμείκα!

Το «Πιγάδ» είναι ένα λαϊκό συγκρότημα υψηλού επιπέδου, βγαλμένο κατ' ευθείαν μέσα από την καρδιά του Ελληνισμού του Εύξεινου Πόντου.

Η σολίστρια Ελένα Βόλκοβα κατάγεται από το Μάλο Γιανισόλ, ένα από τα σημαντικότερα ελληνικά χωριά της Αζοφικής Θάλασσας, που έχει αναδείξει σπουδαίους Ρωμιούς ποιητές και καλλιτέχνες, όπως τον ήρωα των Ελλήνων, λογοτέχνη και δημοσιογράφο, Γιώργη Κοσταπράφ. Η Ελένα ανήκει στα νέα ταλέντα της Ρωμοσύνης, σπουδάζει ταυτόχρονα στο Τμήμα Ιστορίας του Κρατικού Πανεπιστημίου Ανθρωπιστικών Σπουδών και στην Κρατική Μουσική Σχολή της Μαριούπολης, ενώ πέρσι βραβεύτηκε με το πρώτο βραβείο ερμηνείας στο πανουκρανικό διαγωνιστικό φεστιβάλ τραγουδιού «Ταμάρα Κατσί».

Την εκδήλωση προλογίζει ο μουσικολόγος και συγγραφέας Στέλιος Ελληνιάδης, βαθύς γνώστης της ιστορίας και του πολιτισμού των Ελλήνων της Αζοφικής. Η ομιλία του περιλαμβάνει και ζωντανό υλικό από τη ζωή και την πολιτισμική δράση των Ρωμιών της Αζοφικής, το οποίο ο Στέλιος Ελληνιάδης αποθησαύρισε μέσα από μακρόχρονη επιτόπια έρευνα.

Λίμνη Ladoga (1873), έργο του ελληνικής καταγωγής σημαντικού Ουκρανού ζωγράφου Arkhip Kuindzhi, ο οποίος γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Μαριούπολη.

Pigad'

A music ensemble from the Greek communities of Ukraine

Thursday, 22 September, 20:30

CONCERT

Pigad' Music Ensemble:
Kostiantyn Chegrakhchi
Ivan Papazov
Anatoliy Poltoratsky
Mykola Shaulskyi
Fedir Svergun
Vasyl Papazov
Ivan Cherkez
Soloist: Elena Volkova
Introductory speech:
Stelios Elliniadis

CONCERT

On the coast of the Azov Sea, in southern Ukraine, in an area of 120 km around the town and port of Mariupol, there are a number of settlements, termed the 'Greek villages'. The villages where Greek immigrants from the Crimea, first settled in 1778, planting the fields, taking up commerce, building churches and developing letters and the arts.

Today the populous and active Greek communities in Ukraine have remarkable music and dance formations, which perform at local and national cultural events. One of the most prominent of

them is the Pigad' Music Ensemble, which comes from the Voldarsk region and marks 20 years of existence this year. Pigad' is a male vocal ensemble that often represents the Federation of Greek Associations of Ukraine, which brings together 103 communities from across the country.

Its rich and varied repertoire includes popular songs from Ukraine, Russia and Greece but the most interesting part are the songs derived from the centuries-old tradition of the Greek population along the Azov Sea. Songs sung in the Greek dialects spoken by the inhabitants of the towns and villages in the region. Songs about the trials and tribulations of the Greek immigrants, about their love sufferings and their everyday life in the vast steppes of

Ukraine. Classical Russian and Ukrainian songs about Kazaks, heroes and wars, as well as songs from Greece sung in modern Greek or adapted to the local Greek dialects.

Pigad' is a folklore ensemble of high quality that embodies the heart and soul of Hellenism as it is preserved in the regions around the Black Sea.

Soloist Elena Volkova comes from Malo Yanisol, one of the most important Greek villages along the Azov Sea, which has given to the world important poets and artists such as the hero of the Greek community in Ukraine, poet, writer and journalist Georgi Kostoprav. A young talent, Elena studies history at the State University for the Humanities, as well as music at the State Music School in Mariupol. Last year she was awarded first prize at the "Tamara Katsi National Singing Competition".

The introductory speech at the event will be given by musicologist and writer Stelios Elliniadis, who has studied in detail the history and cultural traditions of Greek communities along the Azov

Sea. His presentation will also include filmed documentary material, illustrating the life and cultural activity of the Greek population in Ukraine, which he has collected in the course of his years-long research in the region.

A sweet welcome with bread, salt and honey by two Mariupol girls.

Διγενής Ακρίτας

Θεατρικό Εργαστήρι Πανεπιστημίου Κύπρου

Σάββατο 24, Τετάρτη 28 & Πέμπτη 29
Σεπτεμβρίου, 20:30

Μουσική: Ανδρέας Ρούσσης
Λιμπρέτο: Σταμάτης Δαγδελήνης
Σκηνοθεσία: Μιχάλης Πιερής
Σκηνική και ενδυματολογική
επιμέλεια: Χρίστος Λυσιώτης,
Κύπρος Γεωργίου
Φωτισμοί: Καρολίνα Σπύρου
Διδασκαλία τραγουδιών:
Νικόλας Παπαγεωργίου
Υπεύθυνη παραγωγής, βοηθός
σκηνοθέτης: Σταματία Λαουμιτζή

ΘΕΑΤΡΟ

ΘΕΑΤΡΟ

Συνεχίζοντας την πολυδιάστατη προσπάθειά του για προώθηση και σύγχρονη πρόσληψη σημαντικών έργων της ελληνικής γραμματείας μέσω του θεάτρου, το Θεατρικό Εργαστήρι του Πανεπιστημίου Κύπρου (Θ.Ε.ΠΑ.Κ.) παρουσιάζει φέτος μια παράσταση εμπνευσμένη από το θεμελιώδες έργο της νεοελληνικής λογοτεχνίας «Βασίλειος Διγενής Ακρίτας».

Με καθοδηγητικό μοτίβο τη μουσική του Ανδρέα Ρούσσης, η παράσταση μεταφέρει στη σκηνή ένα ποιητικό κείμενο του Σταμάτη Δαγδελήνη, το οποίο εστιάζει στην ερωτική ζωή του ήρωα και διαλέγεται από διάφορες σκοπιές (θετικά αλλά ενίοτε και ειρωνικά) με πολλά κείμενα της παράδοσης, λαϊκά και έντεχνα, όπως οι παραλλαγές

του ομώνυμου έπους, ο κύκλος των Ακριτικών δημοτικών τραγουδιών, το δημοτικό τραγούδι της Ηλιογέννητης, ο «Ερωτόκριτος», κ. ά.

Παρά την πρωτοβουλία του συγγραφέα να δημιουργήσει έναν ανεξάρτητο μύθο από αυτόν που παραδίδεται για τη ζωή και τον θάνατο του Διγενή, εισάγοντας κυρίως το πρόσωπο της Ηλιογέννητης, το έργο εμφανίζει μια αναγνωρίσιμη θεματική συνοχή, με κύρια πρόσωπα τον Διγενή, τη Μαξιμώ και την Ηλιογέννητη, αλλά και τον γνωστό ήρωα του δημοτικού τραγουδιού Φιλόπαππο ή Φιλοπαππού, τη μάνα του Διγενή, τη νένα, τον φίλο του Διγενή και τις φίλες της Ηλιογέννητης. Τα πρόσωπα του έργου πλαισιώνονται από έναν Χορό, ο οποίος, με βάση τις δραματουργικές ανάγκες, εμφανίζεται ως ενιαίος ή μοιράζεται σε χορό των Αμαζόνων και σε χορό των παλικαριών του Διγενή.

Σύμφωνα με τον συγγραφέα του λιμπρέτου, «ο Διγενής υποστηρίζει αλλά και υποκινείται από την ‘αντρική’ ιδέα του πολεμιστή που προσπαθεί να νικήσει τον θάνατο —τους βαθύτερους δηλαδή φόβους του— μαχόμενος και αποφεύγοντας την ερωτική δέσμευση· ενώ η Ηλιογέννητη σαν γυναίκα προσπαθεί να πετύχει το ίδιο με την αγάπη. Θεωρώ ότι η αντίστιξη αυτών των δύο τάσεων αποτελεί σημαντικό—ίσως τον σημαντικότερο— άξονα του έργου. [...] Βέβαια όπως είναι φυσικό, η ‘θηλυκή’ άποψη δεν υπάρχει στο πρωτότυπο Έπος όπου μάλιστα ο Διγενής επιχαιρεί γιατί αφού νίκησε τη Μαξιμώ στη μάχη την εξευτέλισε χρησιμοποιώντας την σεξουαλικά, αλλά ευελπιστώ ότι αυτή η ανατροπή φέρνει τον μύθο πιο κοντά στις σύγχρονες αντιλήψεις».

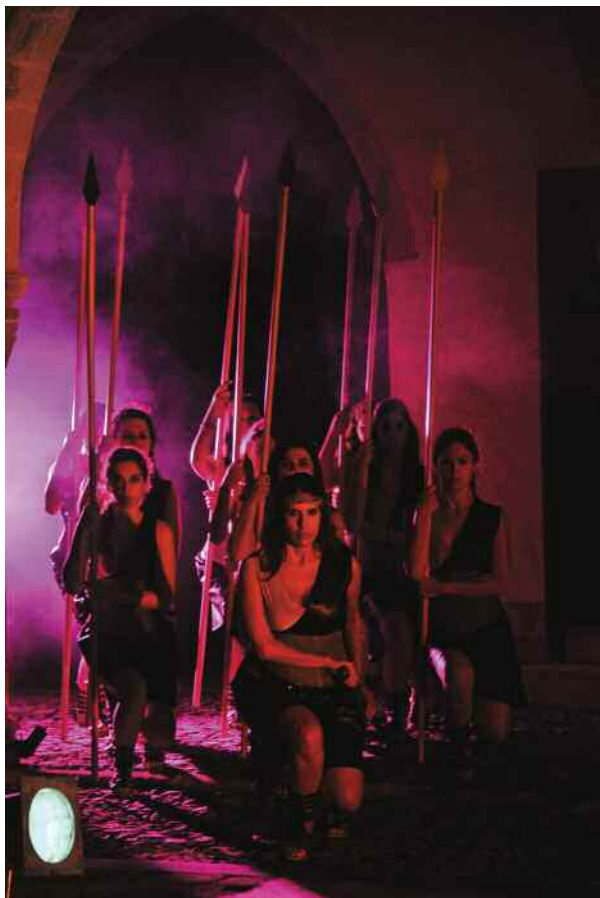
Σημαντικό έναυσμα για τη νέα παραγωγή του Θ.Ε.Π.Α.Κ. έδωσε η εμπνευσμένη και δυνατή μουσική του Ανδρέα Ρούσση, η οποία στηρίζει δημιουργικά το έργο αντλώντας στοιχεία από τη μουσική παράδοση της Κύπρου, της Καππαδοκίας και άλλων ακριτικών περιοχών του ιστορικού ελληνικού χώρου.

Το Λιμπρέτο «Διγενής Ακρίτας» του Σταμάτη Δαγδελήνη, όπως παρουσιάζεται από το ΘΕΠΑΚ, μιλά δυνατά στις ψυχές όσων εκτιμούν τον πολιτικό στίχο και το μέτρο. Απευθύνεται άμεσα σε όλους όσοι διακρίνουν την ειρωνεία που κρύβεται πίσω από τον τρόπο με τον οποίο το έργο συνδιαλέγεται με άλλους μύθους, πέρα από τις παραλλαγές του Διγενή. [...] Βασικοί άξονες του έργου είναι η νίκη του θανάτου και η αποφυγή του έρωτα, με όποιες δεσμεύσεις αυτό συνεπάγεται. Ο Διγενής, ο γενναίος πολεμιστής, θα αποτύχει στους δυο αυτούς στόχους του. Και, ακριβώς, το έργο κεντρίζει το ενδιαφέρον χάρη στις ανατροπές. Για παράδειγμα, εκεί που όλοι περιμένουμε ότι ο πατέρας της Ηλιογέννητης θα προβάλλει μύριες αντιστάσεις, αφού δεν εγκρίνει τον Διγενή για γαμπρό του (πρβ. «Ερωτόκριτος»), το

εμπόδιο για τους ερωτευμένους ξεπερνιέται εύκολα. Επίσης, στο δρόμο του Διγενή θα βρεθεί μια Αμαζόνα, με την οποία θα απατηθεί τη σύζυγό του, κι η μητέρα του Διγενή εμφανίζεται να του κάνει πλάτες! Τέλος, κατά τη μονομαχία με τον Χάρο, ο Διγενής θα κτυπηθεί θανάσιμα, αλλά νικά το θάνατο, επειδή πεθαίνει αγαλιά με την Ηλιογέννητη. [...] Οι ρόλοι είναι κομμένοι και ραμμένοι ακριβώς στα μέτρα των πρωταγωνιστών, ενώ ο Μιχάλης Πιερής, που αναλαμβάνει τη σκηνηκή επιμέλεια, αποδεικνύει για ακόμη μία φορά ότι ξέρει πολύ καλά πώς να εκμεταλλευθεί πλήρως το αρχοντικό της Αξιοθέας. Οι ηθοποιοί δεν βρίσκονται μόνο σε αυτό που ορίζεται τυπικά ως η σκηνή. Αντίθετα, κινούνται σε όλο το χώρο και βγαίνουν απ’ το τυπικό πλαίσιο, όπως —ανατρεπτικά— ισχύει με την ίδια την υπόθεση του έργου, αλλά και τον πολιτικό στίχο, ο οποίος συχνά «παραβιάζεται» στα σημεία όπου θα ανέμενε κανείς να ακούσει τις παύσεις, δημιουργώντας ένα ανοίκειο αίσθημα.

Λίλα Σολωμού, εφ. «Πολίτης»,
26 Ιουνίου 2011

Digenis Akritas

University of Cyprus Theatrical Workshop

Saturday 24, Wednesday 28 &
Thursday 29 September, 20:30

THEATRE

Music: **Andreas Roussis**
Libretto: **Stamatis Dagdelenis**
Stage direction: **Michalis Pieris**
Set and costumes: **Christos Lysiotis, Kyros Georgiou**
Lighting: **Karolina Spyrou**
Song instruction:
Nikolas Papageorgiou
Production manager, assistant
director: **Stamatia Laoumtzi**

THEATRE

Continuing its multidimensional effort for promotion and modern interpretation of important literary works through the theatre, the Theatrical Workshop of the University of Cyprus (THEPAK) presents this year a performance, inspired by the seminal work of Greek literature, “Vasilios Digenis Akritas”.

Having Andreas Roussis’ music as a reference, the performance brings to stage a poetic text by Stamatis Dagdelenis, which focuses on the hero’s love life and enters into a constructive but sometimes also ironic dialogue with many other traditional works, popular or original, such as the different versions of the Digenis Akritas epic, the demotic

songs of the Akritic cycle, the folksong about Heliogenniti, the sun-born girl, “Erotocritos”, and others.

Despite the author’s intention to create a separate myth about the life and death of Digenis mainly by introducing the character of Heliogenniti, the play has a recognisable thematic consistency with protagonists Digenis, Maximo and Heliogenniti, but also the popular folksong hero Philopappo or Philopappou, Digenis’ mother, the Nanny, Digenis’ friend, Heliogenniti’s lady friends. The characters of the play are flanked by a Chorus, which depending on the dramatic needs, appears in unity or divides into chorus of the Amazons and chorus of Digenis’ men.

According to the author of the libretto, “Digenis stands for and is motivated by the ‘male’ idea of the warrior who attempts to defeat death

– i.e. his deepest fears – in battle, trying to avoid emotional commitment, while Heliogenniti attempts to do the same with love. I believe that the counterpoint of these two trends constitutes an important, if not the most important, pillar of the play. [...] Of course, as might be expected, the ‘female’ perspective does not exist in the original epic where Digenis gloats over the fact that having defeated Maximo in battle, he humiliated her by taking sexual advantage of her, but I hope that this twist would bring the myth closer to modern-day conceptions.”

An important impetus for the new production of THEPAK came from Andreas Roussis’ inspired and powerful music, which underpins the play in a creative way, drawing upon the musical traditions of Cyprus, Cappadocia and other akritic regions of the historical Hellenic world.

In THEPAK’s stage interpretation, Stamatis Dagdelenis’ libretto “Digenis Akritas” speaks right to the hearts of those who appreciate the rhyme and rhythm of fifteen-syllable verse. It speaks directly to those who can discern the irony behind the way the play converses with other myths, beyond the variations of the Digenis epic. [...] The main axes of the plot are the victory over death and the evasion of love with all commitments that this may impose. Digenis, the brave warrior, will fail both these goals. And it is with the twists and turns along the way that the performance grabs the attention of the audience. For instance, when we all expect that Heliogenniti’s father would raise dozens of objections to his daughter’s choice, as he does not approve of Digenis (cf. “Erotocritos”), the obstacles to the union of the two lovers are easily overcome. Also, when Digenis’ path crosses with that of an Amazon, with whom he betrays his wife, his mother seems to encourage him! Last but not least, in his encounter with Charon, Digenis is mortally wounded but wins over death, dying together with Heliogenniti. [...]

The roles are made to measure for the protagonists, while Michalis Pieris who has directed the play, proves once again that he knows very well how to make the best of Axiothea Mansion. The actors do not perform on what is conventionally defined as the stage but move around the entire building, transcending the formal boundaries, as does the plot of the play itself, as well as the fifteen-syllable verse, which is often “broken” at points where one would expect to hear a pause, thus creating a peculiar impact.

Lisa Solomou, “Politis” Daily,
26 June 2011

Παραλογές ή Μικρές καθημερινές τραγωδίες

Εταιρεία Θεάτρου Sforaris

Δευτέρα, 26 Σεπτεμβρίου, 20:30

ΘΕΑΤΡΟ

Δραματουργική επεξεργασία,
σκηνοθεσία:

Γιάννης Καλαβριανός

Σκηνικά, κοστούμια: Αλεξάνδρα
Μπουσουλέγκα, Ράνια Υφαντίδου

Επιμέλεια κίνησης, χορογραφία:
Ξένια Θεμελή

Τραγούδι: Γιώργος Γλάστρας

Video: Κατερίνα Αποστολίδου

Μουσική διδασκαλία:
Κίκα Γεωργίου

Παίζουν: Κίκα Γεωργίου, Άννα
Ελεφάντη, Χριστίνα Μαζούρη,
Αναστασία Μποζοπούλου,
Βασιλική Σαραντοπούλου

χους από ποιήματα του Τάσου Λειβαδίτη, η οποία ασχολείται με το επικίνδυνο, το παράδοξο και το απειλητικό, που κρύβονται μέσα στο καθημερινό και το ασήμαντο.

Κοινό θέμα των τεσσάρων παραλογών είναι ένα έγκλημα που γίνεται μέσα σε μια οικογένεια, η οποία μέχρι εκείνη τη στιγμή έμοιαζε να λειτουργεί φυσιολογικά. Πόση είναι άραγε η απόσταση που πρέπει να διανύσει ο 'άνθρωπος της διπλανής πόρτας' για να

Μια σπονδυλωτή παράσταση, βασισμένη στις ιστορίες τεσσάρων αφηγηματικών δημοτικών τραγουδιών και σε στί-

μετατραπεί σε στυγνό εγκληματία; Υπάρχουν πράξεις που να δικαιολογούν έναν φόνο και πώς είναι δυνατόν οι δεσμοί αίματος να μην αποτρέπουν τις οικογενειακές τραγωδίες;

Στην παράσταση δυο αφηγητές περιγράφουν τις ιστορίες χρησιμοποιώντας τα λόγια των δημοτικών τραγουδιών, ενώ άλλοι τρεις ηθοποιοί ζωντανεύουν τις ιστορίες μιλώντας μόνο με στίχους του Τάσου Λειβαδίτη. Η ιδέα της σκηνοθεσίας προέκυψε από τη μίξη της αφηγηματικής παράδοσης των δημοτικών τραγουδιών και ενός είδους λαϊκών θεαμάτων της μεταγενέστερης αρχαιότητας και των πρώτων χριστιανικών αιώνων, όπου ένα ή δύο πρόσωπα (υποκριτές) παρίσταναν διάφορες υποθέσεις, είτε αποσπάσματα παλαιότερων έργων και τραγωδιών.

ΘΕΑΤΡΟ

Ο Λειβαδίτης, ο κατεξοχήν παρατηρητής της μεταφυσικής έκπληξης του ανθρώπου μπροστά στα γεγονότα της ζωής του, επελέγη, παρότι τον χωρίζουν αιώνες από τους ανώνυμους λαϊκούς ποιητές των παραλογών, εξαιτίας της συνάφειας της θεματολογίας και της παρόμοιας αγνής έκπληξης που διαχειρίζεται τα φαινόμενα. Στην παράσταση χρησιμοποιούνται στίχοι από τα έργα του: «Μικρό βιβλίο για μεγάλα όνειρα», «Νυχτερινός επισκέπτης», «Σκοτεινή πράξη», «Ο διάβολος με το κηροπήγιο», «Βιολί για μονόχειρα», «Ανακάλυψη», «Βιολέτες για μια εποχή», καθώς και αυτούσιοι οι στίχοι τεσσάρων δημοτικών τραγουδιών: «Της σκοτωμένης», «Η μάνα η φόνισσα», «Τα αγαπημένα αδέρφια και η κακή γυναίκα», «Η γυναίκα βοσκός».

Μη τη χάσετε με τίποτε. Συγκινήθηκα βαθιά. Το Ελληνικό Φεστιβάλ που ενέταξε την παράσταση αυτή στο πρόγραμμά του, πρέπει να είναι υπερήφανο.

Γιώργος Σαρηγιάννης, εφ. «Τα Νέα»

Δεν φαντάζομαι να υπήρξε θεατής που να μην ανατρίχιασε. Μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα παράσταση, που στάζει ελληνικότητα και βαθύ πανάκριβο συναίσθημα.

Τατιάνα Καποδίστρια, εφ. «Καθημερινή της Κυριακής»

Η δουλειά των Sforaris έχει μια ποιότητα που δεν περνά απαρατήρητη, εμπλουτίζοντας το σκηνικό μας λεξιλόγιο με νέες εικόνες. Ενδιαφέρουσα κατάθεση, επιταγή για το μέλλον.

Γρηγόρης Ιωαννίδης, εφ. «Ελευθεροτυπία»

Paralogés or Small Everyday Tragedies

Sforaris Theatre Company

Monday, 26 September, 20:30

THEATRE

Stage adaptation, stage direction:
Yannis Kalavrianos

Set and costumes: Alexandra
Bousoulenga, Rania Yfantidou

Choreography and movement:
Xenia Themeli

Songs: Yorgos Glastras

Video: Katerina Apostolidou

Music instruction: Kika Georgiou

The roles are performed by:
Kika Georgiou, Anna Elefanti,
Christina Maxouri, Anastasia
Bozopoulou, Vasiliki
Sarandopoulou

A modular performance based on four narrative demotic songs and a selection of verses by

Tasos Livaditis, which deals with the dangerous, absurd and ominous that lie hidden in the mundane and the trivial.

The four demotic songs share a common subject: a crime that is performed in a family, which up to that point seems quite normal. How much does it take for the 'person next door' to become a ruthless criminal? Are there reasons that justify a murder and how come that blood ties prove too weak to prevent family tragedies?

In the performance, two narrators tell the stories as they have been described in the demotic songs, while three other actors play them out, using only Tasos Livaditis' verses. The director's approach was inspired by the fusion between the narrative tradition of demotic songs and a type of popular entertainment, which thrived in late Antiquity and the early Christian years and featured one or two persons (impersonators) who acted out various stories or excerpts from older works and tragedies.

Livaditis, the ultimate observer of man's metaphysical astonishment with the facts of his own life, was chosen, though centuries apart from the anonymous authors of the demotic songs, because

THEATRE

of the similarity of the topics he treats and the corresponding innocent surprise at the phenomena. The performance is underpinned by excerpts of Livaditis' works "Small Book for Big Dreams", "Night Visitor", "Dark Act", "The Devil with the Candlestick", "Violin for One-handed Player", "Discovery", and "Violets for a Season", while the demotic songs "The Murdered Woman", "The Mother Who Killed", "The Dear Brothers and the Evil Woman", and "The Woman Shepherd", are featured unabridged.

Don't miss it for the world. I was deeply moved. The Greek Festival should be proud for including this performance in its programme.

Yorgos Sariyannis, "Ta Nea" Daily

I doubt that there was a single person in the audience who didn't shiver. An exceptionally interesting performance, which oozes Greek spirit and a deep invaluable emotion.

Tatiana Kapodistria, "Kathimerini", Sunday Edition

Sforaris' performances have a quality that cannot go unnoticed and enriches our theatrical vocabulary with new images. An interesting venture with clear returns in the future.

Grigoris Ioannidis, "Eleftherotypia" Daily

Σιδεροκόφτης

Stelafi

Παρασκευή, 30 Σεπτεμβρίου, 20:30

ΣΥΝΑΓΩΓΑ

Στέλα Φυρογένη: φωνή

Λευτέρης Μουμτζής: φωνή,
κιθάρες, κρουστά

Δημήτρης Κακαβούλης:
πλήκτρα, κρουστά

Πάυλος Μιχαηλίδης: βιολί

Μάριος Μιχαήλ: μπάσο

Αντρέας Τραχωνίτης: κρουστά

Μιχάλης Μιχαήλ: τρομπέτα,
φλικόρνο

Εδώ και δύο σχεδόν χρόνια, οι μουσικοί Λευτέρης Μουμτζής και Ανδρέας Τραχωνίτης και η ηθοποιός και τραγουδίστρια Στέλα Φυρογένη, πειραματίζονται ανταλλάσσοντας εμπειρίες και σκέψεις πάνω στο τι σημαίνει να υπάρχουν και να ονειρεύεσαι τραγουδώντας και παίζοντας στην Κύπρο του σήμερα.

Έτσι —και με τη συμβολή κι άλλων φίλων μουσικών— δημιουργήθηκε ο «Σιδεροκόφτης», ένα μουσικό άλμπουμ που περιλαμβάνει δέκα μικρές ιστορίες με υλικό από τα όνειρα, τα παραμύθια, τις επιθυμίες, τις κλειστές πόρτες, τις ανοιχτές αγκαλιές, τα κομμένα δέντρα, την αγάπη και την έλλειψή της, από το θέατρο σαν πραγματικότητα κι απ' τη ζωή σαν θέατρο.

Το ύφος της μουσικής τους είναι πειραματικό, οι στίχοι των τραγουδιών σε ελληνικά και αγγλικά, και η ενορχήστρωση άλλοτε πλούσια και άλλοτε λιτή. Οι συνθέσεις μυστήριες, ασπάζονται άλλοτε το τσίρκο-ροκ του Tom Waits, το παραδοσιακό φανκ του Αγγελάκα και τις μπαλάντες του Χατζιδάκι.

Στη ζωντανή παρουσίαση του δίσκου που θα γίνει για πρώτη φορά στην Αξιοθέα συμπράττουν άλλοι τέσσερις μουσικοί.

ΣΥΝΑΓΩΓΑ

Siderokoftis

Stelafi

Friday, 30 September, 20:30

CONCERT

Stela Fyrogeni: vocals

Lefteris Mouttzis: vocals,
guitars, percussion

Dimitris Kakavoulis: keyboards,
percussion

Pavlos Michaelidis: violin

Marios Michail: bass guitar

Andreas Trachonitis: percussion

Michalis Michail: trumpet,
flugelhorn

CONCERT

For almost two year now, musicians Lefteris Mouttzis and Andreas Trachonitis and actor and singer Stela Fyrogeni have been experimenting, exchanging thoughts and experiences on what does it mean to live and dream, making music and acting in present-day Cyprus.

This is how – with the contribution of other musician friends – “Siderokoftis” came into being: an album, comprising ten short stories, which have been made out of dreams, fairytales, desires, closed doors, open arms, cut down trees, love and the absence thereof, out of theatre as a reality and out of life as a theatre.

The music of the songs is experimental in style, the lyrics are either in Greek or in English, while the orchestration is sometimes rich, other times minimal. The compositions, mysterious in nature, carry influences from Tom Waits’ circus rock, Angelaka’s traditional funk and Hadjidakis’ ballads.

The songs of the album, which will be presented live for the first time at Axiothea, will be performed with the contribution of four other musicians.

Ρεσιτάλ πιάνου | Piano Recital

Δροσοσταλίδα Μωραΐτη | Drosostalida Moraiti

J. S. Bach: Chaconne, 1717–1723
(transcribed by F. Busoni)

S. Rachmaninov:
Etudes-Tableaux 1911, 1917,
Op.39 no. 1 | Op.33 no. 8 |
Op.39 no. 5

A. Schnittke: Variations on a
Chord, 1963

N. Korndorff: Yarilo (for
prepared piano and tape), 1981

CONCERT

Η νεαρή πιανίστρια και μουσικολόγος Δροσοσταλίδα Μωραΐτη, η οποία έχει στο ενεργητικό της ρεσιτάλ πιάνου και μουσικής δωματίου στην Τσεχία, την Ελλάδα και το Ηνωμένο Βασίλειο, αλλά και σημαντική έρευνα πάνω στα προσφάτως ανακαλυφθέντα *Piano Preludes* του Alfred Schnittke, έρχεται για πρώτη φορά στο Αρχοντικό Αξιοθέας για να μας οδηγήσει σε ένα ταξίδι μουσικών εποχών που αρχίζει από τη γερμανική Μπαρόκ του 1720, περνά μέσα από το ρωσικό Ρομαντισμό του 1916, ακολουθεί τη ρωσική Avant-garde σχολή με το δωδεκαφθογγισμό και καταλήγει στην κλασική μουσική του σήμερα.

Young pianist and musicologist Drosostalida Moraiti who has on her record several piano recitals and chamber music concerts in the Czech Republic, Greece and the United Kingdom, as well as a major research study on the recently discovered *Piano Preludes* by Alfred Schnittke, is coming for the first time at the Axiothea Mansion to take us on a journey across music periods, which begins with the German Baroque of 1720, passes through Russian Romanticism of 1916, carries on to Russian Avant-garde with its twelve-tone compositions, and ends with contemporary classical music.

Νουρεντίν Μπόμπα

Εταιρεία Θεατρικής Ανάπτυξης Λεμεσού

Ένα θεατρικό αναλόγιο με αφορμή τα 100 χρόνια από τη γέννηση του Στρατή Τσίρκα

Η παράσταση της ΕΘΑΛ προσφέρει μια άλλη ανάγνωση της νουβέλας του Στρατή Τσίρκα, για τρεις ηθοποιούς σε δραματουργική επεξεργασία και σκηνοθεσία του Άδωνη Φλωρίδη.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΤΣΙΡΚΑΣ
Νουρεντίν Μπόμπα

Ο Μπόμπα, ένας λαϊκός ήρωας που γίνεται ο ηγέτης των επαναστατημένων φελλάχων, είναι το κύριο πρόσωπο αυτής της ιστορίας που, από τη μια μεριά αναφέρεται στην καταστολή της εξέγερσης του 1919 από τους Άγγλους και από την άλλη, εγγράφεται πλήρως στη σύγχρονη της επικαιρότητα: την επικράτηση της εθνικής επανάστασης του Γκαμάλ Άμπνταλ Νάσερ και την «εθνικοποίηση» της διώρυγας του Σουέζ, το 1956. Ο ίδιος ο Τσίρκα φωτίζει τις «περιστάσεις» της συγγραφής του έργου: «Η νουβέλα γράφτηκε μέσα σε δέκα μέρες, αμέσως μετά την εθνικοποίηση της διώρυγας του Σουέζ, μέσα στην έξαρση και την αγωνιώδη αναμονή της αντεπίθεσης από τις Δυνάμεις που προστάτευαν τα συμφέροντα των Ευρωπαίων μετόχων της Διώρυγας».

Πέμπτη, 6 Οκτωβρίου, 20:30

Έναν χρόνο μετά, η ποίηση του Καβάφη θα γίνει το προνομιακό πεδίο για να δοκιμαστεί το μοντέλο της ιστορικής και πολιτισμικής κριτικής που έχει διαμορφώσει σταδιακά ο συγγραφέας στις προηγούμενες δεκαετίες. Το σχήμα θα ολοκληρωθεί, βέβαια, με την τριλογία «Ακυβέρνητες πολιτείες», στις σελίδες της οποίας, σε κύριους ή δευτερεύοντες θεματικούς ρόλους, εμφανίζονται πρόσωπα και οικογένειες αυτοχθόνων, παρελαύνουν γεγονότα της αραβικής και αιγυπτιακής ιστορίας, καταγράφονται πολιτισμικές πρακτικές του ντόπιου στοιχείου...

Πρόκειται για την ιστορία ενός βαρκάρη που αναγκάστηκε να γίνει φονιάς, ληστής και πειρατής για να καταλήξει αντάρτης και λαϊκός ηγέτης της εξέγερσης του Αιγυπτιακού λαού το 1919 κατά της βρετανικής αποικιοκρατίας...

ΘΕΑΤΡΟ

ΘΕΑΤΡΟ

Nuredin Boba

Limassol Theatre Development Company

A dramatisation of Stratis Tsirkas' novelette on the occasion of 100 years since his birth

The dramatisation of the Limassol Theatre Development Company offers a new interpretation of Stratis Tsirkas' novelette, presented by three actors, and adapted for stage and directed by Adonis Floridis.

Nuredin Boba, a popular hero who heads a rebellion of the fellahs, is the protagonist of this story, which on one hand, refers to the 1919 uprising in Egypt that was suppressed by the British, and on the other hand, fits perfectly into the events that unfolded at the time of its writing: the success of Gamal Abdal Nasser's national revolution and the nationalisation of the Suez Canal in 1956. Tsirkas himself has made the "circumstances" around the creation of his work quite clear: "The novelette was written in ten days, shortly after the nationalisation of the Suez, amidst euphoria and dreadful expectation of a counterattack by the Powers that protected the interest of the European shareholders in the Canal".

Thursday, 6 October, 20:30

A year later, Cavafy's poetry would become a testing ground for the model of historical and cultural criticism, which Tsirkas had gradually developed in the previous decades. The pattern would, of course, be completed with the "Drifting Cities" Trilogy, in which native Arab people and families appear either as protagonists or as supporting 'actors', events of the Arab and Egyptian history come to live, and local cultural practices are being documented...

The performance tells the story of a boatman forced by circumstances to turn into a killer, burglar and pirate, who goes on to become an insurgent and leader of the 1919 rebellion of the Egyptian people against British colonial rule...

Τρίτη 6 Σεπτεμβρίου
Ερωτόκριτος
Θ.Ε.ΠΑ.Κ.

Πέμπτη 15 Σεπτεμβρίου
Aroma Mediterraneo
Lamía Bedioui – Εύα Ψυλλάκη

Δευτέρα 26 Σεπτεμβρίου
Παραλογές ή Μικρές
καθημερινές τραγωδίες
Εταιρεία Θεάτρου Sforaris

Παρασκευή 30 Σεπτεμβρίου
Σιδεροκόφτης
Stelafi

Σάββατο 17 Σεπτεμβρίου
Το Άσμα του Γιοφουριού
Θ.Ε.ΠΑ.Κ.

Δευτέρα 19 Σεπτεμβρίου
Το ποτάμι του χρόνου
Σταύρος Λάντσιας

Δευτέρα 3 Οκτωβρίου
Ρεσιτάλ πιάνου
Δροσοσταλίδα Μωραϊτή

Πέμπτη 6 Οκτωβρίου
Νουρεντίν Μπόμπα
Ε.Θ.Α.Α.

Πέμπτη 22 Σεπτεμβρίου
Πιγάδ'

Καλλιτεχνικό συγκρότημα
από τις ελληνικές
κοινότητες της Ουκρανίας

Σάβ. 24, Τετ. 28 &
Πέμ. 29 Σεπτεμβρίου
Διγενής Ακρίτας
Θ.Ε.ΠΑ.Κ.

Πληροφορίες και κρατήσεις
Δευτέρα με Παρασκευή 9.30 – 13.30

For information and reservations
Monday to Friday 9.30 – 13.30

☎ 22894531-2

**Παραστάσεις του Θεατρικού Εργαστηρίου
του Πανεπιστημίου Κύπρου εκτός Αξιοθέας**

Φ Θ Ι Ν Ο Π Ω Ρ Ο 2011

Πέμπτη, 8 Σεπτεμβρίου

Ερωτόκριτος

Αμφιθέατρο Κοινότητας Μιτσερού

Τετάρτη, 21 Σεπτεμβρίου

Το Άσμα του Γιοφουριού

Αμφιθέατρο Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ΄,
Σχολή Τυφλών Λευκωσίας

Παρασκευή, 21 Οκτωβρίου

Διγενής Ακρίτας

Μεσαιωνικό Μοναστήρι
Αγίας Νάπας

Διευθυντής Πολιτιστικού Κέντρου: Μιχάλης Πιερής

Πολιτιστική Λειτουργός: Ιρένα Αλέξιεβα

Γραφιστικά: Γιάννος Χριστοφόρου

Γραμματειακή Υποστήριξη: Ελένη Σταυροπούλου

Τεχνική Υποστήριξη: Αργύρης Χατζηνικολάου

Cultural Centre Director: Michalis Pieris

Cultural Affairs Officer: Irena Alexieva

Graphic Design: Yiannos Christoforou

Administrative Support: Eleni Stavropoulou

Technical Support: Argyris Hatzinikolaou

Όλες οι παραστάσεις αρχίζουν στις 20.30.
Το ταμείο ανοίγει στις 20.00.

Εισόδος: €10

Φοιτητικό/Μειωμένο: €5

Εισιτήριο διαρκείας για όλες τις παραστάσεις

Σεπτεμβρίου – Οκτωβρίου: €50

All performances begin at 20.30.

Ticketing desk opens at 20.00.

Ticket price: €10

Students/Discounted tickets: €5

Ticket card for all September–October events: €50

Πληροφορίες και κρατήσεις
Δευτέρα με Παρασκευή 9.30 – 13.30

For information and reservations
Monday to Friday 9.30 – 13.30

☎ 22894531-2

Στο εξώφυλλο | Cover art:

Χάρτης Αμμοχώστου | Map of Famagusta
από την έκδοση | from the edition

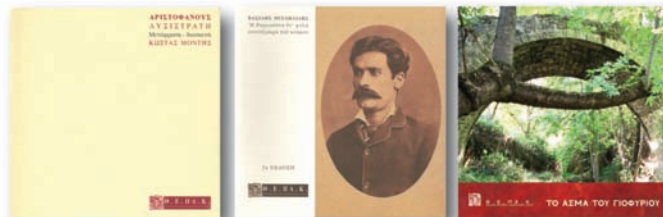
Henry de Beauvau, *Relation journaliere du voyage du Levant*, Nancy 1615

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Θ.Ε.ΠΑ.Κ.

Χρονικό της Κύπρου
του Λεόντιου Μαχαίρα,
Θ.Ε.ΠΑ.Κ. 1998

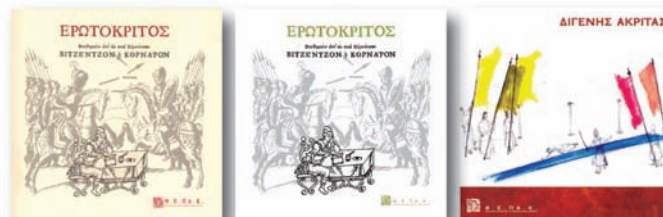
Ο Φιάκας,
Δ. Κ. Μισιτζή,
Θ.Ε.ΠΑ.Κ. 1999

Αριστοφάνης Λυσιστράτη
του Κώστα Μόντη,
Θ.Ε.ΠΑ.Κ. 2000

Ρωμιοσύνη
του Βασίλη Μικαηλίδη,
Θ.Ε.ΠΑ.Κ. 2001

Το Άσμα του Γιοφριού,
Θ.Ε.ΠΑ.Κ. 2003

Ερωτόκριτος
του Βιντσέντζου Κορνάρου,
Θ.Ε.ΠΑ.Κ. 2005

Ερωτοκριτος
di Vintzenzjos Kornaros,
Θ.Ε.ΠΑ.Κ. 2010

Διγενής Ακρίτας,
Θ.Ε.ΠΑ.Κ. 2011